

Molnár T. Eszter

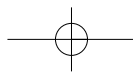
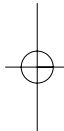
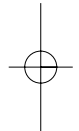
Végkezelés

Valkai Lajost nem szokták megvártni. Olvasatlanul dobta vissza az újságot az asztalra, és kibámult az ablakon. Gyorsan sötétedett. Az alacsony felhők alatt meggörnyedt a Szabadság-szobor, a nappali csillogásától megfosztott Duna fekete tömbként ült mély medrében. A harmadik emeletről nézve nem is folyónak tűnt, inkább aszfaltozott útnak. A város álnok csendben lapult, de a rakpartokon járőrök cirkáltak, és a Gellért-hegy mögött készenlétben álltak a tankok. Volt valami egészségtelen ebben a kitartott némaságban. Valkai egyszerű embernek gondolta magát: jobban szerette tudni, mivel áll szemben. Talán nem is mondott volna igent Faragónak, ha nem kergette volna hetek óta a közelgő szerencsétlenség előérzete. Éjjelente gyakrabban ébredt fel, mint addig bármikor. Mária szerint betegség bujkálhatott benne, szélhajtókkal és immunerősítőkkal traktálta már a reggelinél, este meg forró fürdőt akart neki készíteni, és addig nem szállt le róla, amíg rá nem üvöltött, hogy hagyja őt békén a picsába, vagy húzhat haza az anyjához. Nátha ellen se ért semmit az echinacea, balsejtelmek ellen végképp nem volt hatása.

Magas, szőke nő lépett be az ajtón. Új szerzemény lehetett, Valkai aznap látta először. Még nyilván nem volt tisztában a dress code-dal: mélyen kivágott halványkék blúza jobban illett volna egy elit teniszklubba, mint a kardiológiai szakrendelésre. Már nem kell sokáig várnia, uram, mondta, és mély hangja végigbizsergette a férfi bőrét. A doktor úr mindjárt önnel lesz. Um, remek, remek, nyögte Valkai. Most kellett volna megkérdeznie, meddig tart a nő munkaideje, és hogy ráér-e utána, de csak bólogatott bambán, amíg újra egyedül nem maradt. Jövő héten visszajövök, és úgy szétkúrlak, csak nézel, mondta aztán halkán, de igen meggyőzően a csukott ajtónak, majd tovább bámulta a rakpartot. Szemmel tartotta azt a keveset, amit az ablakból belátott.

Valkai Lajosnak nem voltak elszámolatlan percei. A titkárnője elérhetette a golfpályán, a fürdőben, sőt akár a szeretői címén is. Aznap, mielőtt eljött a minisztériumból, meghagyta, hogy csak halaszthatatlan ügyben keressék, de ennek ellenére bármikor megcsörrenhetett a mobilja. Akkoriban már szinte minden ügy halaszthatatlan volt. Jobb lett volna kora reggel elintézni ezt az egészet, nem így, főműsoridőben, de a svéd klinikus, a gyógyszergyár embere, napközben a Vöröskereszt lágymányosi kórházában látta el a sebesülteket, és csak esténként ért rá a kísérletekkel foglalkozni. Valkai az órájára nézett. Már hét is elmúlt. Szabályosan vette a levegőt, próbált higgadt maradni. Azzal, hogy egy néptelen szobában várakoztatták, a két orvos veszélyesen közel került a szabotázs gyanújához.

Három rendőrjárőr is elment az ablak alatt, mire Faragó belépett. De

örülök, hogy itt vagy, Lajoskám, mondta, és megveregette Valkai vállát. Lelkesedése túlzottnak tűnt a józan szobában. A műszer kész, már be is van melegítve, de Johanssen még nem ért ide. Ezekre a külföldiekre nem lehet számítani, nem tudják, mi a pontosság, folytatta, és közben idegesen dörzsölgette a kezét. Meddig üljek még itt, Faragó? Drága ám az időm, mondta Valkai szigorúan, és a nyomaték kedvéért elővette a telefonját. Mindjárt itt lesz, válaszolt az orvos, meg aztán az nem fog sokáig tartani. Tíz perc az egész. Tíz perc, mondta Valkai, és keményen bólintott.

Faragó kiment, de mint a szájszagot, otthagyta maga után a bizonytalanságot. Bármennyit is beszélgettek a módszerről korábban, bármennyire kívánta is már az eredményt, Valkai tenyere izzadni kezdett. Azon a nyári délutánon, mikor a Várban, a VIP-sétányon ülve Faragó először hozta szóba az ügyet, még nem voltak kételyei. Azonnal beleegyezett, a papírokat is ott helyben aláírta, de hogy is ne írta volna, ha egyszer maga a miniszterelnök ajánlotta őt, személy szerint, az összes állami vezető közül. Egy ilyen ajánlatot nem lehet visszautasítani. Nem is akarta volna. Meg sem fordult a fejében. Boldogan hitte el, hogy érezni se fogja a kezelést, mert a hullámok, vagy mik, észrevétlenül haladnak majd át a testén, és nem tesznek kárt az útjukba kerülő sejtekben, sőt éppen hogy visszaépítik azt, amit az elmúlt kis híján hatvan év lerombolt. Persze fantasztikusan hangzott, mert azelőtt nem hallott olyat, hogy a radioaktivitástól fiatalodni lehet. Csak azok jártak sugarazásra, akikben valamit el kellett ölni, ráksejteket vagy agysejteket, kinek mivel volt komolyabb problémája, kinek mit írt fel az orvos. A környezetvédőknek sem a frissebb örökítő anyag és a jobb szex ellen volt kifogásuk, amikor az atomerőművek bővítése miatt cirkuszoltak, de persze ez a műszer nem közönséges sugarakkal működik, csak éppen arra nem emlékezett, hogy akkor milyenekkel, mert soha nem volt túl jó fizikából, és egy jó adottságokkal rendelkező pincérnő éppen abban a pillanatban tette le elé a kávéját, amikor Faragó erről beszélt. Az azóta eltelt hat hét alatt különböző tablettákat szedett, és hetente mérték a vérében a rekombináns telomerázokat, bármik legyenek is azok, aztán egyszer csak felhívta Faragó, hogy most jó lesz, már annyi mesterséges, izésugárzásra aktiválódó enzim van benne, hogy egy kiadós sugárkezeléssel akár harminc-negyven évet is fiatalodhat.

Nem mintha öreg lett volna, erről szó sem volt, csak az a gyötrő balsejtelem ne hatalmasodott volna el rajta egyre jobban, ami éjszakánként a város felé nyíló erkélyre úzta Mária mellől az ágyból. Élvezni akarta a napokat, akármi jöjjön is utánuk. De nemcsak az idő fogyott, a teste is cserbenhagyta. Egyre több mindenről kellett lemondania. A tenisz sem esett jól, Faragó a pacalról is letiltotta a vérnyomása miatt, a dugásra meg lassan már gondolni se szeretett. Ismeretlen nőkkal jó ideje nem próbálkozott, de mostanában Valériával is csak kártyázni jártak össze, pedig ő volt a legtüzesebb ribanc az egész Közzszolgálati Osztályon. Valkai nagyon

is el tudta képzelni, hogy mit kezd majd a visszanyert fiatalságával, még az se riasztotta el, amikor Faragó azt magyarázta, hogy enyhén megnövekedett a rákhajlam a kezelt állapotokban. Bánta is ő, ha dögöltek az egerek. Emberen először a szegedi Csillagban tesztelték a módszert, és már az első két alkalmazás után elképesztően pozitív eredményt jelentett a bőrtön vezetősége. Hiába tiltakoztak a klinikai referensek, félbeszakították a kísérleteket, mert mégiscsak kár annyi jószág a halálraítéltekbe meg az életfogytosokba. Akkor kezdtek megbízható és vállalkozó kedvű ötveneseket keresni a vezetőség keretein belül, és így jutott el Valkaihoz a fiatalító terápia, melyre az egész fejlett világ várt. Néha, mikor az éjszaka közepén az erkélyen didergett, érezte a várakozás visszafojtott lélegzetét, de persze az is lehet, hogy csak hallucinált már a rengeteg szertől, amivel az utóbbi hetekben telenyomták a szervezetét.

Mehetünk, Lajosom, riasztotta fel a gondolataiból Faragó. Hadd mutassam be neked Johanssen doktort. A kezelő küszöbén magas, őszülő hajú férfi fogadta őket. Fáradtanak tűnt, és valahogy éhesnek is, pedig egészséges növésű ember volt széles tenyérrel és akkora vállakkal, amekkorákat Valkai utoljára egy profi bokszeccsen látott még fiatalkorában. Talán az orvos nézett ki máshogy, vagy a háttérben csillogó műszer volt nagyobb, fehérebb, mint elképzelte; hirtelen menekülni szeretett volna, ki az ajtón, le a lépcsőn, vissza a ház előtt parkoló limuzin melegített ülésébe. Tett egy lépést hátrafelé, de még mielőtt nekiütközött volna az ajtófélfának, megszólalt a telefonja. Megnézte a kijelzőt, majd Johanssen kinyújtott kezére ügyet sem vetve, sarkon fordult. Először szinte megkönnyebbült, amikor meghallotta a jól ismert száraz, parancsoló hangot a vonal túloldalán, aztán egyre csendesebben válaszolgatott, háromszor igent, kétszer értettemet, majd még háromszor úgy lesz uramat, amíg végül elnémult kezében a készülék.

Nem is mérlegelt, tudta, hogy erre a hívásra mindent el kell dobnia. Összekapja magát, visszamegy a központba, berendeli az embereit. Előre nem látható programváltozás. A titkosrendőrök még délben figyelmeztették, hogy újabb ellenzéki akció van készülóban, de az ilyesmiket ő már rég nem vette komolyan. Úgy nyüzsgött az a néhány megmaradt szakszervezeti vezető, mint elszánt szúnyogok a bivaly körül. Plakátokat ragasztottak, szobrokat rongáltak, elraboltak egy-két kevésbé őrzött tisztviselőt, de kárt nem tudtak tenni bennük. A nemzetközi nyomás miatt Valkai eddig elkerülte a legszigorúbb ellencsapást, de most már egyértelmű volt az elvárás: nem nézheti tovább tétlenül a ténykedésüket.

Faragó megbökte a karját. Valkai felnézett, és kezet nyújtott a svédnek. Favágótenyere volt, széles és egyértelmű. Kezdődik, mondta erős akcentussal, és az elfüggönyözött öltöző felé tuszkolta Valkait. Nincs időm, akció van. Tíz perc, Lajos, búgta a fülébe Faragó, tíz perc, de ennek ma meg kell lennie. Nem akarhatod, hogy pocskba menjen az a rengeteg pénz, amit az állam a kísérlet előkészítésére költött. Valkai ettől elhallgatott, és hagyta magát beterelni a függönyök mögé. Először a szemüvegét

hajtotta össze, aztán az óráját és a pecsétgyűrűjét is letette a kis asztalkára. Amikor a zakójánál tartott, eszébe jutott, hogy ha az egész testen át tudnak menni a sugarak, vajon miért akadályozza őket néhány ruhadarab, de aztán az inge gombjaival bajlódva ezt is elfelejtette, kiverte a fejéből a felismerés, hogy a kísérletet nem az állam, hanem az a fejlesztő cég fizeti. Levette a pamutatlétát, a szerencsehozó amulettet a nyakából, aztán kilépett a fényre. Faragó egyetlen kézmozdulattal visszaküldte. A gatyádat is, Lajoskám, legyél szíves. Most nem szívultrahang lesz, tudod. Az övével hosszasan bajlódott, de azt se lehetett akármeddig elhúzni, végül le kellett rúgni mindent. A nadrágot félig kifordítva hajtotta le a földre, a benne rekedt sportalsóval és a szárban elvesző zoknikkal együtt. Megborzongott, mikor másodszor is kilépett az öltözőből. Teljesen meztelen volt, még egy fehér lepedőt vagy egy kéztörölő kendőt se adtak neki, hogy eltakarhassa magát. Johannsen a számítógépnél ült, és elmélyülten kattintgatott. A beállítások, mondta Faragó magyarázólag. Ja, azt hittem, ingyenpornó, viccelt Valkai, de ruha nélkül valahogy az se esett olyan jól. Ide kéne leheveredned addig is, Ilona majd segít, tette hozzá Faragó, és Valkai csak akkor vette észre, hogy a kék blúzos is a szobában van. A nő éppen az alacsony, fehér vizsgálóasztalt borította le egy lepedővel, és olyan mosollyal fordult felé, mintha erotikus filmekből tanulta volna az asszisztensi szerepet. Valkai leült, feltette a lábait is, de nem dőlt hátra. Előredomborodó hasa árnyékában legalább valamennyire védve érezte az ágyékát. Amíg nem nézett lefelé, akármit odaképzelt az alteste helyére. Szerette volna tudni, hogy a nő méregeti-e, és hogy tetszik-e neki, amit lát, de nem mert felpillantani. A lepedőn keresztül átütött a műanyag hidege. Eleinte alig koccantak össze a fogai, de hamarosan reszketni kezdett. Ha fázik, feljebb tekerhetem a fűtést, de szerintem már így is szörnyű itt a meleg, mondta a nő, és kioldott még egy gombot a blúzában. Látja? Rólam csak úgy dől a víz. Valkai látta, és nagyon szeretett volna már túl lenni a kezelésem.

Kezdjük, mondta végül Faragó különös, magasra csúszott hangon. Lajoskám, most betolunk a gépbe, és kicsit egyedül fogunk hagyni, hadd dolgozzanak rajtad a sugarak. En addig megiszom egy konyakot az irodámban a telomereid egészségére. Valkai behúzta a hasát, és hanyatt feködött. Édes parfüm és izzadság illata csapta meg az orrát, mikor a kék blúzos nő lehajolt, hogy megigazítsa a karján a gumiszalagokat. Aztán megindult körülötte a szoba, tompa ütközést érzett, halk kattantást hallott, majd minden elcsendesült. Kinyitotta a szemét. A sötétség puha, bolyhos anyagként vette körül, az arcára borult, elzárta előle a levegőt.

Aprókat lélegzett, próbált megnyugodni, visszaemlékezni, hogy nincs oka félelemre. Eddig még soha nem történt semmi baj, pedig a nyugati gyógyszercégek már évek óta tesztelték a hazai rabokon az új hatóanyagokat. Mindenkinek megérte: a kutatók olcsón és papírmunka nélkül kísérletezhettek a milliós költségekkel járó klinikai vizsgálatok előtt, a kormány meg mohón kapott a kínálkozó dollárokon. Ha valamiből, hát elítéltebből

soha nem volt itthon hiány, főleg miután a kutatás-fejlesztés stratégiai ágazattá vált. A rabok sem szenvedtek aránytalanul, eddig összesen négyen haltak meg a program során. Igazi sikersztori volt ez, a telomerkezelés, meg óriási orvosi vívmány. Egyenesen visszafiatalodtak a rabok, sőt a szellemi képességeik is javultak. Annyira megváltozott a viselkedésük, hogy ha nem a siralomházban lettek volna, akár a társadalomba való visszaintegrálásuk is szóba jöhetett volna. Nem volt mitől félnie, csak nyerhetett ezen a kísérleten. Fiatal leszek, suttopta Valkai. Szavait megsokszorozta a visszhang.

Úgy feküdt a csó vak belsejében, mint egy még meg nem született csecsemő. Legalább öt percnél el kellett telnie, de akár tíz év is lehetett. Már alig emlékezett a fényes vizsgálószobára, az összehajtogatott ingére és a nadrágszárban hagyott átizzadt zoknira, de tudta, hogy ki fog kerülni innen. Hamarosan beül az autóba, és átsuhan a hidegen csillogó városban. A sötétített üvegen át nézi majd a szürke házakat és a szürke embekeket. Az ablakon túl mindenki idegen. Már jó ideje nem szeretik, de már ez se számít, meg fognak döglenni úgyis, ő meg mindjárt fiatal lesz, és ha ez ennyire egyszerű, akkor mostantól kezdve mindig az is maradhat. Nem népszerűnek kell lenni itt, hanem erősnek.

Már csak pár perc lehetett hátra. Tompa morajt hallott, a sugarak zörejét talán, vagy csak a füle zúgott. Arcokat látott a sötétben, mérges, csomóba szorult arcokat. Neveket keresett melléjük, de eltűntek, belevestek mind a feketeségbe. Aztán az apja lépett elé, őt megismerte egyből, most is úgy szorította a lovaglópalcát, mint annak idején. Valkai felsikoltott, éles gyerekhanga visszaverődött a csó faláról. Azután már nem gondolt semmire, mert már nem volt semmi, amire gondolni lehetett volna.

Hangtalanul nyílt a henger ajtaja, és megmozdult alatta az ágy. Először a lábai értek ki a fényre, aztán a törzse, végül a feje is. Fázni kezdett, és egy neoncsó pont az arcába világított. Mellé lépett a kék blúzós nő, rámosolygott, eloldozta a kezeit. Szép volt, Valkai boldogan nézte a szóke hájában táncoló fényeket. Mondani szeretett volna neki valamit, de nyöszörögni kezdett helyette. Aztán bejött a két orvos is. Te Lajos, kiáltott fel Faragó, eddig is jól tartottad magad, de most elképesztően jól nézel ki. Aztán Ilonát el ne csábítsd! Valkai ernyedten mosolygott válaszul. A nő odahozta a ruháit, és amikor látta, hogy egyedül nem boldogul, sorban ráadta a trikót, az inget és a gatyát. Zoknihúzás közben Valkai csiklandósan felnevetett, de a cipőjébe egyedül belebújt, aztán csodálkozva tekergette ujjai között a vékony gilisztákra emlékeztető cipőfűzőket. A nő eltolta a kezét, és csinos kis masnit kötött belőlük. Faragó zavartan pillantott Johanssenre. Jó lesz az, mondta a svéd, és egy vállrándítással jelezte, hogy annyira azért nem érdekli a dolog.

Valkai felállt. Amikor meglátta magát a falon lógó tükörben, kicsit megtántorodott. Az óráját már maga csatolta a csuklójára. Egy ideig forgatta a kezében a szerencsehozó amulettet, aztán visszajuttatta az ágyra

az összegyűrt törlőkendők közé. Megköszörülte a torkát. Hazamehetek, kérdezte, és ez már ő hangja volt, csak talán mélyebb, kellemesebb, mint azelőtt. Igen, végeztünk mára, Lajosom. Holnap este vissza kéne jönnöd kontrollra. Faragó eleinte megkönnyebbültnek tűnt, de megijeszthette Valkai újdonsült gyámoltalansága, mert szinte futólépésben vezette el az ajtóhoz, és úgy tuszkolta ki a folyosóra, mintha azzal az egész kezelést meg nem történtté lehetett volna tenni. A kék blúzós nő a szemetesbe hájította az amulettet.

Valkai leszaladt a lépcsőn, de nem fulladt ki, és a térdei se fájdtak meg. A kapualjban megállt, mélyen beszívta a hűvös levegőt. A Dunapart néptelen volt, és sötét, mert a holdat felhők takarták, a lámpák pedig csak a túlparton égtek. Ha a sofőr nem ugrik ki, hogy kinyissa neki az ajtót, talán észre sem vette volna a járdaszíget mellett parkoló fekete autót. Elnézést, miniszter úr, alig ismertem meg. Nem is baj, inkább gyaloglok, mondta Valkai, aztán meglátta a sofőr elszörnyedt ábrázatát, és inkább mégis beült. Zenét hallott, valami klasszikus szólt. Kellemes, gondolta, máskor mindig csöndben utaztunk. Csörög a telefonja, uram, figyelmeztette a sofőr. Elővette a mobilját, hosszan nézte, ahogy villózik, remeg, zenél a tenyerén. Nem emlékezett, hogyan kell kezelni. A sofőr beült, de nem indította be a motort, várt az utasításra. Valkai résznyire nyitotta az ajtót, és az úttestre ejtette a telefont. Éppen negyedszer kezdődött újra a csengés.

56

Hová lesz az út, miniszter úr? Valkai kinézett a Dunára. Elképzelte az előtte álló éjszakát, a parancsra váró tábornokokat a minisztériumban, a katonákat, akik a hegy mögött a tankok gyomrában készülnek a bevetésre, a lovas járőröket, akik dél felől fogták körül a belvárost, aztán a szürke arcokat is a szürke homlokzatok mögött, az ellenséget. Becsukta a szemét, és megint nyöszörögni kezdett. Jól érzi magát, miniszter úr, kérdezte a sofőr. Nem, mondta halkán Valkai, egyáltalán nem. Aztán előrehajolt, és részletesen elmagyarázta, hogy merre kell menniük. Még szerencse, hogy túélesen emlékezett az egyetlen útvonalra, amelyen aznap éjjel észrevétlenül ki lehetett surranni az országból.